

El nen alat Tobi

Hi ha tres persones que saben que quan els dic que em pica l'esquena m'han de gratar a l'altura dels omòplats, sobretot el dret

Foto: Blau Films S.A.

No sé gràcies a quin giny o concatenació de ginys que els Albero, uns veïns de l'avinguda Catalunya, van aconseguir al menjador de casa seva la projecció d'una pel·lícula en pantalla de diapositives o paret. No ho sé, però recordo que va ser una de les coses més impressionants que em vaig assabentar que podien tenir lloc en una casa. Fins i tot van posar les cadires com en un cine, les de la taula del menjador i altres que algunes famílies o persones tenen de més a més. I el sofà també el van moure de lloc perquè qui s'hi assegues pogués veure bé la pantalla o paret, la projecció.

Els que hi érem i érem petits no sabíem què veuríem, però els Albero, en convidar la majoria de famílies de la rodalia amb fills petits, havien prèviament considerat que aquella pel·lícula era ideal per a la canalla, que a finals d'agost ja es desvagava pels racons del dia i de l'endemà. Veniu, berenarem i veurem la pel·lícula, veniu. Potser els pares també sabien que veuríem *Tobi*.

I què hi anem a fer, no és sant Esteve -que el senyor Albero se'n deia; diu, encara-. A veure una pel·lícula. Molt estrany, i encara més estrany quan vam arribar i ja hi havia altres veïns i allò de les cadires i el sofà girat. Estrany però amb la part ultraemocionant d'una sala desmuntada a la recerca

de l'oci, una cosa que a casa mai hauria passat. A tot estirar allargàvem la taula per santa Esperança amb allò amagat que tenen algunes taules, que estan partides, les separen i del centre n'ergeix una mena de placa articulada que, un cop portada a la superfície, es desplega i espera que les dues meitats de la taula prèviament separades se li acoblin a banda i banda i de vegades si no tens la mà ben posada pessiguen.

Els nens al davant, ben a prop de la imatge, potser a terra, si no hi havia prou lloc.

Al cap de poca estona les persones reticents a la suspensió de la incredulitat van començar a valorar aquella beguda o olives que d'entrada potser s'havien ofert i no acceptat, i els nens, no cal dir-ho, van sortir a fora a jugar amb el Crom -el gran danès platejat- i la Valqui -la caçadora blanca amb taques rosses-, filla de la Diana. Potser vaig quedar sola.

Un nen petit amb cara victoriana de cromó de picar comença a tenir picors a l'altura dels omòplats i se li fan dos botonets blancs que acaben sent ales, les hi amputen i tornen a créixer. Se sent àngel i salta per la finestra i vola i sa mare ai, ai. No és tan fàcil.

És fàcil témer de nits una gàrgola o morir-te, això sí que ho és, però no que et faci picor l'esquena, i no per les ales, mira, les ales, raí, després de tants anys ja no em sortiran, no: per la solitud de quan la càmera l'enfoca d'esquena cargoladet en un llit tot blanc i rodó, destapat i amb les dues ales reptant la tolerància emocional de l'espectador.

La pel·lícula és del 1978, i hi ha tres persones que saben que quan els dic que em pica l'esquena m'han de gratar a l'altura dels omòplats, sobretot el dret, i hi tinc unes taques que el Dr. Grimalt em va dir que eren descamacions i que no em gratés tant; massa tard. Encara sempre em fa molta picor i sempre al mateix lloc i quan dono les indicacions de més amunt o més avall ho faig de manera molt agressiva de clar que tinc dins el cap d'on és el lloc, i tot i que ara ja he perdut la por que m'hi noti un bonyet o que qui em grati m'ho comenti, no hi ha gratada que no em dugui a l'instant a aquella imatge blanca i abatadora del nen més desacompanyat i suau del món que mai hauria abraçat de por que em tornés com ell del tot.

@esierraserra (<https://twitter.com/esierraserra>)